

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/733/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813209191
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3813209191.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa GENERAL FACTORING, a.s., so sídlom Košická č. 56, Bratislava, IČO 35 838 825, v konaní zastúpeného HMG & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefanovičova č. 12, Bratislava, IČO 35 885 459 proti odporcovi M. A., štátnemu občanovi A. republiky, bytom V. č. XXX/XX, J. C., v konaní zastúpenému JUDr. Karolom Forgáčom, bytom ul. Š. Králikova č. 457/1, Prievidza o zaplatenie 8.146,96 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, zo dňa 27. júna 2014, č.k. 7C/122/2013-405, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplatenia sumy 8.146,96 eur s príslušným úrokom a úrokom z omeškania a zároveň odporcovi náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľa zaviazal k povinnosti zaplatiť na účet Okresného súdu Prievidza trovy štátu vo výške 3,- eurá, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Na odôvodnenie rozhodnutia vo veci samej súd prvého stupňa uviedol, že dňa 24.3.2006 medzi právnym predchodcom navrhovateľa Slovenskou sporiteľňou, a.s. a odporcom bola uzavretá Zmluva o splátkovom úvere č. 0372614230, obsahom ktorej bol záväzok veriteľa poskytnúť odporcovi úver vo výške 150.000,- Sk (4.979,09 eur), a záväzok dlžníka splatiť poskytnutý úver v pravidelných mesačných splátkach po 2.670,- Sk (88,63 eur), s dátumom prvej splátky dňa 20.4.2006. Účastníci zmluvy si dohodli úrokovú sadzbu 11,50% ročne. Ročná percentuálna miera nákladov predstavovala 6,11%. Podľa čl. I. zmluvy úver bol poskytnutý ako bezúčelový. Odporca úver 150.000,- Sk (4.979,09 eur) vyčerpil dňa 24.3.2006 a zaplatil naň splátky v celkovej výške 40.087,40 Sk, ktoré ako veriteľ započítal na úhradu istiny, riadnych úrokov, úrokov z omeškania. Podľa čl. I. Zmluvy o úvere č. 0372614230 jej neoddeliteľnou súčasťou sú Úverové podmienky: Obchodné podmienky Banky pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám nepodnikateľom, účinným od 1.2.2006 a Všeobecné obchodné podmienky, účinné od 1.8.2002 v znení Dodatkov. Podľa čl. 7, bod 7.6.1., písm. b/ Všeobecných obchodných podmienok, účinných od 1.8.2002, v znení Dodatku č. 1, č. 2, č. 3 a č. 4, účinného od 1.1.2006 banka je oprávnená vypovedať zmluvu o úvere, alebo od nej odstúpiť. Účinnosť výpovede banky nastáva okamžite, bez výpovednej lehoty, dňom jej doručenia klientovi. Odstúpením od zmluvy o úvere nezaniká záväzok klienta splatiť pohľadávku banky, vrátane jej príslušenstva. Podľa čl. 10, bod 10.3. Všeobecných obchodných podmienok pri doručovaní písomností v poštovom styku sa zásielka považuje za doručенú v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní a v cudzine siedmy deň po jej odoslaní, a to aj vtedy, ak sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie, alebo sa zásielka vráti ako nedoručená. Odporca svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas nesplnil, a to ani do dňa dohodnutej konečnej splatnosti, t. j. do 20.3.2013. Dňa 21.12.2010 ako postupník uzavrel so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava Zmluvu o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej bolo aj postúpenie pohľadávky proti odporcovi vo

výške 8.146,96 eur. Dňa 1.1.2011 medzi spoločnosťou navrhovateľa, ako mandantom a spoločnosťou Platiť sa oplatí, s.r.o., so sídlom ul. Košícká č. 56, Bratislava, IČO: 45 684 618, ako mandatárom bola podľa § 566 a nasl. Obchodného zákonníka uzavretá Mandátna zmluva. V čl. I. zmluvy sa mandatár zaviazal v mene a na účet mandanta vykonávať činnosť smerujúcu k vyrovnaní pohľadávok mandanta voči tretím osobám (dlžníkom), a to mimosúdnou aj súdnou cestou. Činnosť mandatára mala spočívať v uskutočnení úkonov alebo v konaní v mene mandanta, na základe udeleného plnomocenstva. Dňa 1.1.2011 navrhovateľ udelil Platiť sa oplatí, s.r.o. Bratislava, IČO: 45 684 618 plnomocenstvo, podľa ktorého uvedený mandatár bol oprávnený aj odstupovať od uzavretých zmlúv, na základe ktorých pohľadávky vznikli. Dňa 17.2.2011 Platiť sa oplatí, s.r.o. Bratislava odporcovi oznámila, že k uvedenému dátumu dlh na úvere č. 0372614230 predstavuje 8.381,75 eur, a že týmto dňom veriteľ podľa § 506 Obchodného zákonníka od Zmluvy o úvere odstupuje, čím sa jeho záväzok ako dlžníka stal splatným v celom rozsahu spolu s príslušenstvom (č. I. 108). Z predloženého podacieho hárku vyplýva, že zásielka za účelom prepravy na pošte bola podaná dňa 28.2.2011 (č. I. 119). Podľa vyjadrenia Slovenskej pošty, a.s. zásielka bola doručená dňa 2.3.2011. Z písomného podania Slovenskej sporiteľne, a.s. vyplýva, že pred uzavretím Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 k ukončeniu právneho vzťahu (výpoveďou, odstúpením, vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru) zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0372614230 zo dňa 24.3.2006 nedošlo. Uvedené zistené skutočnosti súd posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. b), § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu 24.3.2006, podľa § 37 ods. 1, § 524 ods. 1, § 526 ods. 1 a 2, § 531 ods. 1 až 3, § 533 ods. 1 veta prvá, § 534, § 48 ods. 1 a 2, § 457, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. v znení platnom od 1.5.2014 a dospel záveru, že návrh nie je podaný dôvodne. Zmluva o splátkovom úvere č. 0372614230 uzavretá dňa 24.3.2006 medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a odporcom bola uzavretá platne, v konaní nebolo preukázané, že by odporca pri jej uzatváraní konal pod nedovoleným nátlakom druhého účastníka zmluvy alebo zo strany tretej osoby, či už vo forme priameho fyzického donútenia, alebo bezprávnej vyhrážky, t. j. psychického donútenia do takej intenzity, že by u neho vzbudila dôvodný strach. V konaní nebolo preukázané, že by vôľa odporcu uzavrieť so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava Zmluvu o splátkovom úvere č. 0372614230 sa utvorila pod nátlakom, teda neslobodne. Žiadne skutočnosti tiež nenasvedčujú záveru, že by vôľa odporcu nebola vážna, že by nesledovala právne následky. Cieľom uvedenej zmluvy pre neho bolo dosiahnuť poskytnutie úveru vo výške 150.000,- Sk, ktorým následne pomohol Ing. Ladislavovi Smrtníkovi splatiť jeho záväzky. Zmluva je platným právnym úkonom, ktorú otázku súd posudzoval ako predbežnú, v súvislosti s odstúpením navrhovateľa od nej. Dňa 21.12.2010 bola medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava (postupca) a navrhovateľom (postupník) bola uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávok č. 1424/2010/CE, ktorej platnosť odporca v priebehu konania namietal. Postúpenie pohľadávky mu ako dlžníkovi postupca oznámil písomným podaním zo dňa 28.12.2010. Za tejto situácie, potom odporca nie je oprávnený sa dožadovať preukázania Zmluvy o postúpení pohľadávky, pričom aj jej prípadná neplatnosť, by nemala vplyv na jeho právne postavenie ako dlžníka (porovnaj i rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR číslo 31Cdo 1328/2007). Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1424/2010/CE však na strane postupcu i postupníka podpísali osoby, oprávnené konať v ich mene, jej Príloha č. 1 bola vystavená v deň podpisu zmluvy a postupník odplatu postupcovi uhradil, preto tento právny úkon je platný. Navrhovateľ je aktívne legitimovaným subjektom v konaní. Odporca tvrdil, že s Ing. Ladislavom Smrtníkom sa dohodol, že ako tretia osoba za neho prevezme dlh zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0372614230. Uvedený svedok však popieral, že by mal vôľu, a že by ju aj prejavil v uzavretí zmluvy o prevzatí dlhu. Z jeho výpovede síce vyplynulo, že sa kontaktoval so spoločnosťou Platiť sa oplatí, s.r.o., za ktorým účelom mu odporca udelil písomné plnomocenstvo. S touto spoločnosťou však chcel dohodnúť splátkový kalendár pre odporcu, ktorému by pomáhal pri splácaní dlžného zostatku. Uviedol, že Platiť sa oplatí, s.r.o. s ním odmietla komunikovať. Taktiež z textu plnomocenstva zo dňa 17.4.2011 nevyplývalo, že by medzi odporcom a jeho bratom bola uzavretá písomná zmluva s obsahom, že ako tretia osoba preberá dlh a nastupuje ako nový dlžník do právneho pomeru namiesto pôvodného dlžníka. Zmluva o prevzatí dlhu, ktorá, ako to už bolo uvedené, musí byť pod sankciou neplatnosti písomná, ani odporcom predložená nebola. Navrhovateľ v konaní popieral, že by on alebo Platiť sa oplatí s.r.o., ktorá je na základe plnomocenstva oprávnená vykonávať činnosti súvisiace s vymáhaním pohľadávok, bola vyzvaná dať súhlas na prevzatie dlhu Ing. Ladislavom Smrtníkom. Tieto skutočnosti tiež nasvedčujú záveru, že zmluva o prevzatí dlhu medzi odporcom a jeho bratom uzavretá ani nebola. V konaní nebolo preukázané, ani tzv. kumulatívne prevzatie dlhu zmluvou uzavretou medzi veriteľom a preberateľom (Ing. Ladislavom Smrtníkom) bez účasti odporcu, ako dlžníka, resp. proti jeho vôli. V konaní nebolo preukázané, že by Ing. Ladislav Smrtník pristúpil k odporcovi ako doterajšiemu dlžníkovi na základe písomnou formou uzavretej zmluvy

s veriteľom. Pasívne legitimovaným subjektom v konaní je len odporca. Z výpovede svedka Ing. Ladilava Smrtníka vyplynulo, že poskytoval odporcovi peniaze určené na úhradu splátok veriteľovi zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0372614230, a že takýmto spôsobom mu mal splatiť poskytnutú pôžičku. Z týchto zistení je možné dospieť k záveru, že Ing. Ladislav Smrtník sa zaviazal odporcovi (zákon neukladá povinnosť uzavrieť zmluvu písomnou formou), že namiesto neho poskytne veriteľovi plnenie. Z tohto titulu však navrhovateľovi nevzniklo právo na plnenie voči Ing. Ladislavovi Smrtníkovi. Dňa 17.2.2011 navrhovateľ od uzavretej Zmluvy o splátkovom úvere č. 0372614230 odstúpil, ktorý právny úkon sa do dispozičnej sféry odporcu dostal dňa 2.3.2011. Odstúpiť je pritom možné iba od zmluvy, ktorá bola platne uzavretá (porovnaj R 22/1976). Ako to už bolo uvedené v odôvodnení rozhodnutia, predmetná zmluva je platným právnym úkonom (túto otázku súd riešil ako predbežnú). Odstúpením sa zmluva zrušila s účinkami od začiatku, a tým zanikli práva a povinnosti zo zmluvy. Momentom odstúpenia od zmluvy vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva (bezdôvodné obohatenie). Súd nepoprel, že úver je absolútnym obchodom, a že na úver dopadá tretia časť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy. Predmetná vec je však podľa neho o spotrebiteľskej zmluve, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou (ustanoveniami Zákona o ochrane spotrebiteľa a Občianskeho zákonníka). Ide o vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občianskoprávne vzťahy. Je v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva, je dôvodné aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 5MCdo 20/2009). S účinnosťou zák. č. 150/2004 Z. z. došlo k zásadnej zmene spotrebiteľského práva. Nevýhodnejšie zmluvné klauzuly sa dostali do rozporu s novým ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka „spotrebiteľovi sa ani inak nesmie zhoršiť jeho postavenie“. Použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva a nie občianskeho práva na spotrebiteľský právny vzťah, vrátane premlčania, predstavuje takéto zhoršenie postavenia spotrebiteľa. Dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitá anomália medzi právnymi poriadkami. Aplikáčna prax síce ukazuje, že aj takýto stav môže dlhodobo fungovať, avšak niet žiadneho dôvodu na skonštatovanie, že na plynutie času a jeho dôsledky, vrátane premlčania v spotrebiteľskej zmluve má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre spotrebiteľa výhodnejšia (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 5MCdo 20/2009, rozsudok Krajského súdu Prešov č. 6Co 26/2012, rozhodnutie Ústavného súdu SR č. I. ÚS 402/2013-10 z 19.6.2013, rozsudok Krajského súdu Trenčín č. 6Co 233/2014). Aplikovanie ustanovení Obchodného zákonníka o premlčaní na predmetnú vec, považoval súd pre odporcu ako spotrebiteľa za nevýhodne a zhoršujúce jeho postavenie. S Obchodným zákonníkom je totiž spojená aj dlhšia štvorročná premlčacia lehota (ktorá má práve pre stranu v postavení dlžníka v danej veci a aj spotrebiteľa rozhodujúci význam, keďže jemu vzniká dlh - povinnosť vrátiť majetkové plnenie, ktoré je predmetom premlčania), v porovnaní s kratšou premlčacou dobou v Občianskom zákonníku. Keďže predmetná zmluva je občianskoprávnou zmluvou, práva a povinnosti z nej vyplývajúce je potrebné posudzovať podľa pre spotrebiteľa výhodnejšieho Občianskeho zákonníka. Po vyriešení otázky aktívnej legitímácie na strane navrhovateľa, i pasívnej legitímácie na strane odporcu, dospel súd k záveru, že navrhovateľ si uplatnil premlčané právo. V zmysle zásady hospodárnosti občianskeho súdneho konania, už potom nepristúpil k súdnej kontrole zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Súd ďalej poukázal na to, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený dozvedel o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor obohatil. V zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa o vzniku bezdôvodného obohatenia oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. vtedy, keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného. Navrhovateľ od predmetnej zmluvy odstúpil dňa 17.2.2011, ktorý jednostranný právny úkon sa do dispozičnej sféry odporcu dostal dňa 2.3.2011, kedy sa odstúpenie stalo právne účinným. Navrhovateľ, teda už vtedy mal k dispozícii údaje, ktoré mu umožňovali podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Žalobný návrh však podal až 15.5.2013, t. j. po uplynutí dvojročnej premlčacej subjektívnej doby. Ak je žaloba podaná po uplynutí subjektívnej premlčacej doby, aj v prípade, že objektívna lehota ešte neuplynula, a ak sa odporca premlčania nároku dovoľá (od 1.5.2014 súd už na premlčanie prihliada ex off), nemôže byť navrhovateľovi právo priznané. Dňa 21.2.2014 navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že uplatnený nárok nie je premlčaný, lebo dňa 17.2.2011 došlo k zosplatneniu úveru (v podaní zo dňa 14.10.2013 však preukázal, že došlo k odstúpeniu). V tejto súvislosti súd udáva, že je potrebné rozlišovať medzi zosplatnením úveru (t.j. určením splatnosti celého úveru, kde premlčacia doba je trojročná podľa § 101 Obč. zák.) a odstúpením od zmluvy, ktorý právny

úkon zakladá, keďže sa zmluva od začiatku zrušuje, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pre uplatnenie ktorého nároku plynie dvojiročná premlčacia doba. Ako to už bolo uvedené, výsledky vykonaného dokazovania sú podkladom pre záver, že navrhovateľ od uzavretej zmluvy odstúpil. Z vyjadrenia pôvodného veriteľa pritom vyplýva, že pred 21.12.2010 (dátum uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávok) ani on nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, a tiež iným spôsobom neukončil právny vzťah zo zmluvy. Odporcom uplatnenú námietku premlčania nemožno pritom považovať za výkon práva, ktorý by bol v rozpore s ustanovením § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V prejednávanej veci sa nejedná o situáciu, ktorú by bolo možné vyhodnotiť tak, že je prejavom zneužitia jeho práva na úkor navrhovateľa. Účelom premlčania je stimulovať veriteľa k včasnému uplatneniu svojich pohľadávok a tým predchádzať vzniku ujmy. Odporca žiadnym svojím konaním nezavinil, že navrhovateľ by nemohol v rámci plynutia dvojiročnej premlčacej lehoty, si uplatniť svoj nárok. Na prejednanú vec nie je možné aplikovať ani ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, lebo neexistuje jeho hmotnoprávny predpoklad, a to povinnosť vzájomného vrátenia poskytnutého plnenia. V danom prípade ide len o jednostrannú povinnosť, a to o vrátenie plnenia zo strany odporcu. Zo strany navrhovateľa neprichádza do úvahy vrátenie plnenia (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 20.4.1984, č. 3Cz 20/1984, Výber č. 3, roč. 1986, str. 52). Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že odporcovi v konaní trovy nevznikli, preto mu súd ich náhradu nepriznal. Podľa § 148 ods. 1 O.s.p. súd prvého stupňa zaviazal navrhovateľa zaplatiť na účet tunajšieho súdu 3,- eur, ako trovy štátu, ktoré vznikli zaplatením poplatku za vyjadrenie predložené Slovenskou poštou, a.s..

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ. Podľa neho súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil. Podľa neho zmluvou o úvere, ktorú odporca uzatvoril vznikol medzi ním a právnym predchodcom navrhovateľa záväzkový vzťah, ktorý má povahu absolútneho obchodného záväzkového vzťahu. Vzťahy zo zmluvy o úvere sa spravujú vždy Obchodným zákonníkom, a to bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Okrem toho ani zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nikde nestanovoval, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa a už vôbec nestanovoval obligatórne použitie Občianskeho zákonníka. Navrhovateľ ďalej poukázal aj na ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy, ktoré ustanovenie stanovovalo, že spotrebiteľskými zmluvami sú len kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka a zmluva podľa § 55 Občianskeho zákonníka, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Zmluva o úvere je teda zmluvným typom upraveným v Obchodnom zákonníku a ani sama skutočnosť, že niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka sa na záväzkový vzťah ňou založený môžu použiť neznamená, že tento záväzkový vzťah má občianskoprávny charakter. Napokon aj zo zákona č. 102/2014 Z.z., ktorým sa s účinnosťou od 1.4.2015 doplnili ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka vyplýva, že na predmetný záväzkový vzťah je do účinnosti predmetnej novely potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Ďalej navrhovateľ poukázal na to, že odstúpenie od zmluvy malo byť súdom prvého stupňa posúdené tiež podľa ustanovení Obchodného zákonníka, podľa ktorých sa po odstúpení od zmluvy nemôže jednať o bezdôvodné obohatenie ako to uviedol súd prvého stupňa. Aj v prípade, že by bolo na záväzkový vzťah účastníkov potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, jeho všeobecné ustanovenia o odstúpení od zmluvy by bolo možné aplikovať len vtedy, ak by Obchodný zákonník ako lex specialis neupravoval otázku odstúpenia od zmluvy a jeho účinkov inak. Okrem toho aj priamo ustanovenia zmluvy o úvere zakladajú pri odstúpení od zmluvy právo veriteľa na vrátenie dlžnej sumy spolu s úrokmi, takže zjavne nejde o bezdôvodné obohatenie. Na základe uvedeného navrhol navrhovateľ, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odporca sa k podanému odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť.

Odvolačný súd podrobne preskúmal všetky námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil obsiahle a podrobné dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a k odvolacím námietkam navrhovateľa dodáva nasledovné:

Odvolačný súd sa stotožňuje s postupom súdu prvého stupňa, ktorý v otázkach odstúpenia od zmluvy, jeho účinkov a následne v otázke premlčania uplatneného nároku navrhovateľa aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka. Je nepochybné, že v danej veci, kedy sa navrhovateľ domáha zaplataenia dlhu odporcu z úverového vzťahu vzniknutého zmluvou o úvere, sa jedná o tzv. absolútny obchod v zmysle § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Na druhej strane je však záväzkový vzťah medzi účastníkmi vzťahom spotrebiteľským, keď bol založený spotrebiteľskou zmluvou uzatvorenou medzi právnym predchodcom navrhovateľa ako dodávateľom pri jeho podnikateľskej činnosti a odporcom ako fyzickou osobou, ktorá nekonala v rámci podnikania, povolania, či svojho zamestnania. Hoci v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy, 24.3.2006, Občiansky zákonník v § 52 nestanovoval takú širokú definíciu spotrebiteľskej zmluvy ako s účinnosťou od 1.1.2008 po novele vykonanej zákonom č. 568/2007 Z.z. a za spotrebiteľské zmluvy považoval len kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka a zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, aj tak je potrebné považovať predmetnú zmluvu za zmluvu spotrebiteľskú. V čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy bol platný zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý v § 23a ods. 1 v znení účinnom v tom čase stanovoval, že spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Je teda nepochybné, že aj táto úverová zmluva pripravená zjavne právnym predchodcom navrhovateľa - Slovenskou sporiteľňou, a.s. na jeho univerzálnom tlačive, hoci uzatvorená podľa Obchodného zákonníka, má charakter zmluvy spotrebiteľskej.

Práve na tento charakter záväzkového vzťahu medzi účastníkmi ako vzťahu spotrebiteľského treba brať prednostne zreteľ pri posudzovaní otázky odstúpenia od tejto zmluvy i premlčania práv z tohto záväzkového vzťahu a odporcovi ako spotrebiteľovi treba poskytnúť zvýšenú právnu ochranu a to aj tým, že tieto otázky sa spravujú podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre odporcu ako spotrebiteľa priaznivejšie. Úverový vzťah medzi účastníkmi nie je vzťahom medzi dvomi podnikateľmi ale vzťahom medzi podnikateľom a nepodnikateľom, spotrebiteľom, pričom takéto spotrebiteľské vzťahy sú primárne upravené ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. V tomto zmysle potom platí, že podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa, čo je potrebné v danej veci vzťahovať na účinky odstúpenia od zmluvy upravené všeobecnými obchodnými podmienkami zmluvy, ktoré pripravil právny predchodca navrhovateľa. Je náležité a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo. S účinnosťou zákona č. 150/2004 Z. z. (1. 1. 2004) došlo k zásadnej zmene spotrebiteľského práva. Nevýhodnejšie zmluvné klauzuly oproti zneniu občianskeho zákonníka sa dostali do rozporu s novým ustanovením § 54 ods. 1 „spotrebiteľovi sa ani inak nesmie zhoršiť jeho postavenie“. Použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva a nie občianskeho práva na spotrebiteľský právny vzťah vrátane odstúpenia od zmluvy a premlčania predstavuje takéto zhoršenie postavenia spotrebiteľa. Je preto nevyhnutné a správne na otázku odstúpenia od zmluvy a premlčania práv zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Posúdením skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka o odstúpení od zmluvy a o premlčaní, ktoré vo veci správne aplikoval súd prvého stupňa je potom potrebné dospieť k rovnakému záveru ako dospel súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí, že právo navrhovateľa uplatnené návrhom na začatie konania v predmetnej právnej veci je premlčané.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 150 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože tento nepodal návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania, hoci by mu inak náhrada trov odvolacieho konania ako úspešnému účastníkovi patrila.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.